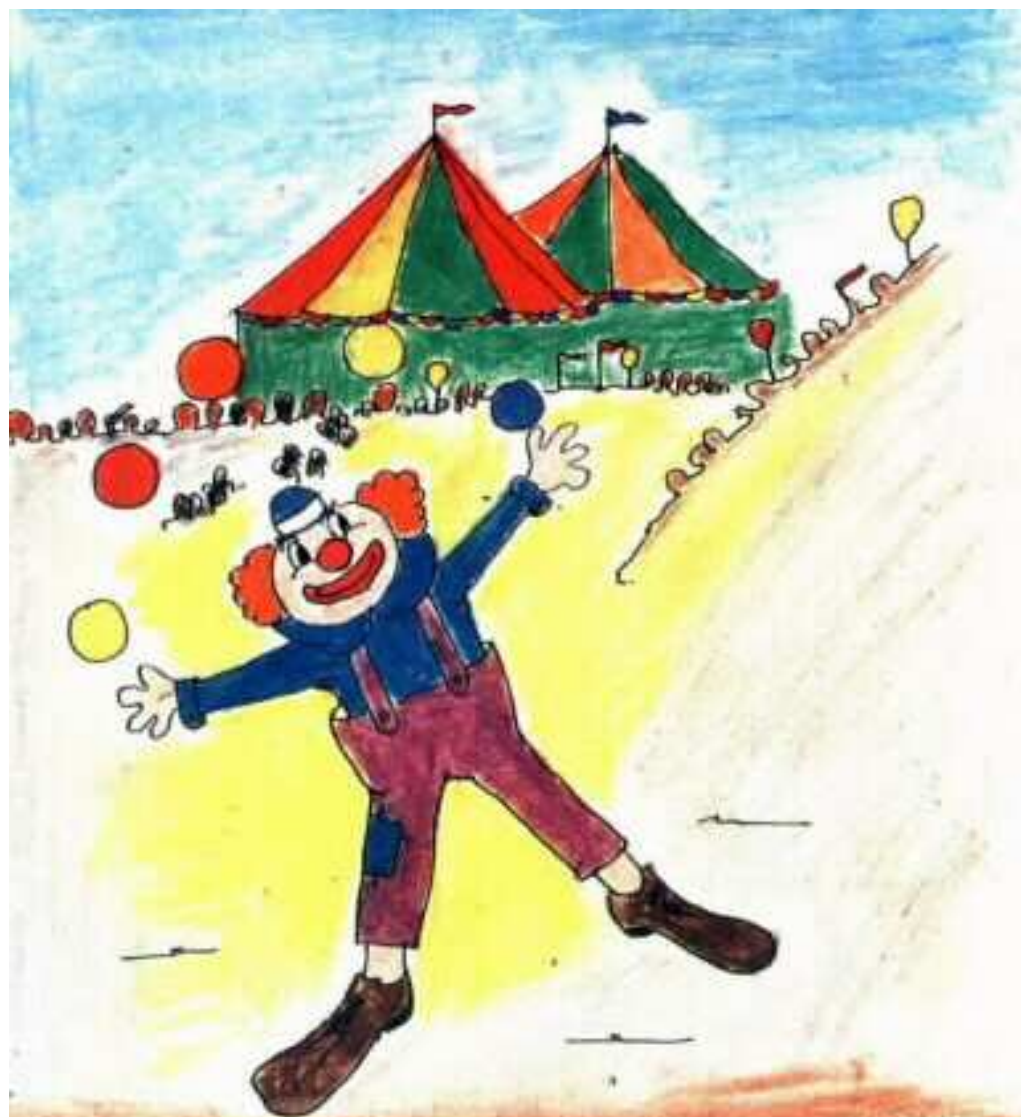

אחר הצהריים אחד, תוך כדי הצגה הקרקס, נזכר אלרהו הליצן בחננית הבר, הפרח היפה שבוקר אחד באפריל סינור אותו בלובן הצהור שלו.

חיננית הבר ואלרהו הליצן

אגדה פרואנית
מאת נורי רוחס

**יום שישי אחד הרגיש אלרהו עצוב, בודד
ומשועמם והתחיל לטייל ללא מטרה
מוגדרת.**

**הוא התחיל מיד לסלק את העשב שמסביב
לחיננית, כדי להחיות אותה, אך זה לא
היה מספיק. "אני יודע" אמר אלרהו "אולי
צריך לנשוף עליה" והוא התחיל לנשוף על
הפרח בעדינות. אך גם זה לא עזר.**

**אך פתאום הוא מצא את עצמו בשדה פתוח,
ושם בתוך העשב ראה עלי כותרת לבנים של
חיננית הבר.**

**"כמה היא יפה!" חשב "כל כך הרבה עשב
סביב כך שלא רואים כלל את יופיה והיא עוד
מעט ותראה כמו העשב שחונק אותה."**

**"היא זקוקה למים" חשב. היה לו קצת מים
בבקבוק שלו ובלי לחשוב יותר הוא שפך
אותם לידה. אך המים לא הגיעו כלל אל
הפרח.**

**"כמה שאני לא מוצלח" חשב אלרהו.
"הייתי צריך להוציא יותר עשב מסביבה
ולהשקות אותה כמו שצריך. ועכשיו לא
נשארו לי כלל מים בבקבוק."**

**הוא היה מודאג מאוד. "מה עוד אוכל
לעשות?" חשב.**

**ואז נזכר איך הוא משעשע את האנשים
שבאים לראותו בקרקס והתחיל לבצע את כל
התרגילים המצחיקים, במיוחד לפרח החיננית
היפה. זו נתנה לו חיוך קטן ונראה היה לו
שהיא מעריכה את מאמציו.**

וכך הוא עשה. כעבור יומיים הוא חזר.
"חיננית, חיננית!" קרא כשהתקרב אליה.
חיננית שמחה מאוד כשראתה אותו.

אלרהו כרע ברך ושפשף באפו האדום את
עלי כותרת הלבנים שלה, והפעם השקה
אותה בקפדנות יתר.
עבר זמן רב מאז שהיא קיבלה קצת מי גשם,
והמים עכשיו החיו אותה והיא נראתה יפה
ביותר.

"את זקוקה שמישהו ידאג לך" אמר
לה אלרהו "אני לא יכול להבטיח
הרבה, כי אני עסוק מאוד, אך אשתדל
לבוא מדי פעם ואביא גם הרבה מים
כדי להשקותך."

עברו שבועות וחודשים וחיננית הבר
התרגלה כבר לדאגתו של אלרהו. היא
חיכתה בקוצר-רוח לכל ביקור שלו.

אך שבוע אחד אלרהו לא הופיע.

"אולי קרה לו משהו?" היא חשבה, וכל השבוע
הייתה מדוכאה. כשגם בשבוע אחרי כן הוא לא
הופיע נעשתה עצובה ביותר ודמעות גדולות
התחילו להופיע בעיניה.

"כמה שאת יפה" אמר לה אלרהו הליצן
"עלי כותרת שלך מבריקים כל כך. הביטי על
עצמר!"
והוא שם מראה בפניה
היא ראתה את עצמה
וקראה: "תודה אלרהו
שעשית אותי יפה!"

"את כל כך יפה" ענה לה "את צריכה רק
שמישהו ידאג לך, ואני יכול לעשות זאת."

ובאמת מדי שבוע הוא הלך לראות את
הפרח היפה, שפשף באפו את עלי הכותרת
של החיננית, השקה אותה היטב ולא נתן
לעשב לגדול סביבה. והיא בתמורה נתנה לו
את ריחה היפה, מה שגרם לו הנאה רבה.

חיננית רצתה לשאל מדוע הוא נראה אחרת
ובמיוחד מדוע אפו האדים. "אולי הוא שפשף
בו בעלי כותרת אחרים?" חשבה, אך החליטה
לא לאמור דבר ולחכות לדבריו.
הליצן דיבר בצורה מבולבלת וזה הדאיג אותה
עוד יותר. הוא דיבר על מה שחיננית הייתה
צריכה לדעת, אבל לא דיבר על כך קודם והיא
לא הבינה, וזה הדאיג אותה מאוד.

אך פתאום שמעה "חיננית, חיננית!" קולו של
אלרהו.

היא הייתה מאושרת כששמעה זאת. אכן,
היה זה אלרהו, אך פתאום הוא נראה אחרת.
נראה כי הוא רוצה לאמר לה משהו שמדאיג
אותו.

הוא היה יותר מאופר ואפו היה אדום יותר
משקודם.

**חיננית הבינה שהוא נפרד ממנה
לתמיד. וצדקה, כי אלרהו לא חזר כבר
לשדה.**

**אלרהו לא שפשף את אפו בעלי הכותרת שלה
ואפילו שכח להשקות אותה עד ששאלה:**

**"אלרהו, האם
הבאת מים?"**

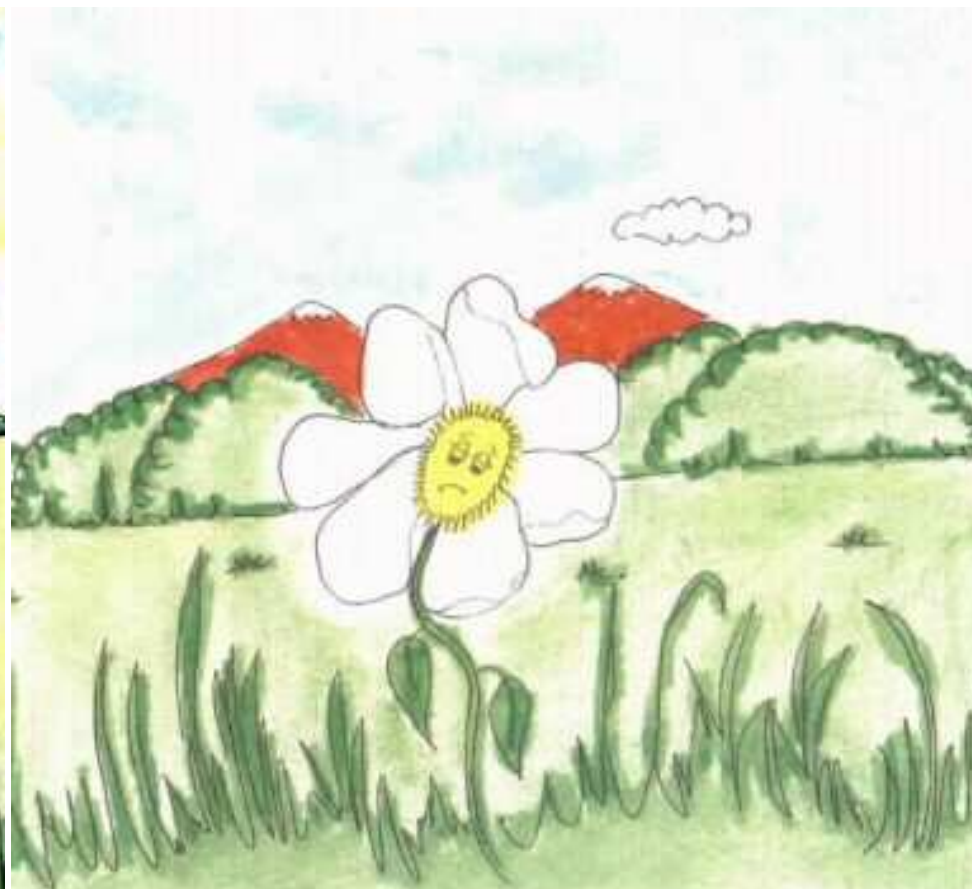

**"כן, כמובן" ענה "מיד אשקה אותך"
אך מחשבות שלו היו מכאן והלאה וכששפך
את המים, הם זרמו הצדה כך שאפילו טיפה
אחת לא הגיעה לפרח עצמו. אלרהו אפילו
לא הרגיש בכך, ונפרד מהפרח הקטן.**

**אך בוקר אחד, כשנראה היה כי חִינְנִית תִּנְבֵּל
כבר לגמרי, היא ראתה נִבְט ירוק בקרבה.**

ניצן קטן התרומם מעל הקרקע, קרוב מאוד אליה. זה החיה אותה מיד. היא התאוששה ועלי כותרת שלה התחילו להבריק שוב. חִינְנִית בר הקטנה כבר לא הייתה לבדה. היה לה למי לדאוג והודות הניצן הזה היא עכשיו הפרח המאושר ביותר בכל הסביבה.

היא הייתה מאוד עצובה כי לא יכלה להבין איך ומדוע הוא עזב אותה. העצב שלה גרם לעלי הכותרת שלה לנבול ועשב שוב התחיל לגדול מסביבה. עבר זמן ונראה היה שהיא בקרוב תמות מרוב עצב.